

Љубивоје Ршумовић

ФАЗОНИ
И ФОРЕ З

Илустровао
Александар Стојшић

мала лагуна

Copyright © Љубивоје Ршумовић, 2020

Illustration copyright © Александар Стојшић, 2020

Copyright © 2020 овог издања, ЛАГУНА

Садржај

Најавна песма	7	Фолирање	31
Све неке глупости	8	Фазонирање	34
Кад сам ја био велики	9	Сонг о фазонирању	36
Букефал	11	Вести из несвести	38
Он и она	12	Срце за Чича Глишу	42
Басне	14	Како изгледам кад спавам	44
Ко све зна да лети	16	После јагуара иде фебруар	46
Петрова песма	18	Баш си храбар	50
Шта је саобраћајна срећа	21	Славна фаца	52
Знајте, ако нисте знали: не квари се – ко се хвали!	22	Раша и пушење	55
Хвалисава песма	25	Он и она (II)	58
Ко је имао одличног учитеља	27	Како ухватити свој језик	60
Сарадници сунца	28	Ко разуме мушког Жарка	63
		Сарадници сунца (II)	66

Ко је у огледалу	67	Зашто нема Немање	80
Колико ногу имају сто и једна овца	69	Славни коњ – Путаљ	84
Кад је Вид био велики	72	Мира, изгубљен па нађен случај ..	87
Најбољи друг	73	Ко је убио Мртво море	91
Педагошка фора	74	Еколошко дрво	92
Фазонирање приче	76	Одјавна песма	95

Најавна песма

Неко гаји божуре,
Неко има лале,
А шта деца имају?
Досетке и шале!

Неко грли деке,
Неко воли баке,
А шта деца најволе?
Провале и цаке!

Самоћа је досадна!
Досада је грех!
Дружите се, радујте,
Нек се чује смех!

И кад нисте у селу,
Кад трошите град,
Нека вам је играње
Најважнији рад!

Све неке глупости

ГАЛА: Ноћас сам сањала све неке глупости.

Сад се ничега не сећам.

МИЛАН: Зар ниси мене сањала?

ГАЛА: Не. Те глупости бих се сећала!

МИЛАН: Добар ти тај...

ГАЛА: Извини, фазон!

Гала и Дејан у шейњи.

ДЕЈАН: А шта мислиш како се зове Бранко
Коцкица кад легне увече да спава?

ГАЛА: Не знам...

ДЕЈАН: Лего Коцкица!

ПАЈА: Мама, Пера ми ударио шамар!

ПЕРА: Лаже!

ПАЈА: Не лажем, часна реч!

ПЕРА: Ако настави да лаже, добиће још један!

Кад сам ја био велики

ВИД: Кад сам ја био велики, Алекса је био мали.

БОРКА: Ко је Алекса?

ВИД: Мој брат од Бранка.

БОРКА: А ко је Бранко?

ВИД: Мој татин брат.

БОРКА: Твој татин брат се зове стриц.

ВИД: Тако је. И ти знаш понешто, а не само да ме питаш и питаш.

БОРКА: Ако је Алекса био мали кад си ти био велики, колики је сад Алекса?

ВИД: Сад је – два метра и жилет.

БОРКА: Ја стварно не знам колико је висок жилет...

ВИД: Хвала богу да и ти нешто не знаш!

БОРКА: А ти, као, знаш колико је висок жилет!

ВИД: Наравно да не знам. Мени је досадно да све знам!

Букефал

Један од најславнијих војсковођа свих времена био је Александар Македонски. Његов коњ је такође постао славан. Звао се Букефал.

Кажу да је као мали Букефал био ружан, баш као и Шарац Краљевића Марка, да му је глава личила на воловску, па је добио име Букефал, што на грчком значи „волowska глава“. Био је немиран, нико га није могао укротити. Мали Александар је приметио да се ждребе плаши своје сенке, и да је зато немирно. Окренуо га је према сунцу и мирно узјахао. Отада су постали нераздвојни.

Александар Велики Македонски освојио је пола света, јашући свог Букефала.

Када је Букефал погинуо у једној борби у Индији, на реци Хидаспу, Александар је њему у част на том месту саградио град и назвао га Букефала. Тај град се данас зове Џалалпур.

Бесмртном се овенчала славом
Та коњина са воловском главом,
Јер је била и добра и кадра
Да Великог носи Александра.

Пре више од две хиљаде лета
Са њим пола освојио света
Букефал.

Свакоме је војсковођи дика
Када има коња помоћника,

Он победу осећа у шаци
Сигуран да неће да га збаци.

За више од два миленијума
Са славнога не силази друма
Букефал.

Понекоме војсковођи шоњи
Нису могли помоћи ни коњи.
У животу нема много тајни,
Побеђују кад су оба сјајни.

Он и она

МИЋКО

Имам Фејсбук и Инстаграм,
За вајбер се спремам,
Имам игрице да играм,
Ал' девојке немам.

ТИЈАНА

Да ли волиш цуре плаве?

МИЋКО

Таман, да ми дођу главе!

МАРКО

Да ли више волиш црне?

МИЋКО

Живот да ми се преврне!

МАРА

А риђаве, а риђаве?

МИЋКО

Риђаве су тек рђаве.

НИКОЛА

А високе, или ниске?

МИЋКО

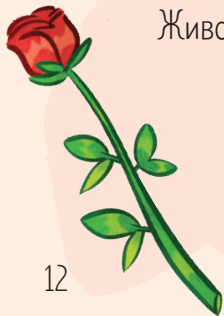
Никакве ми нису блиске!

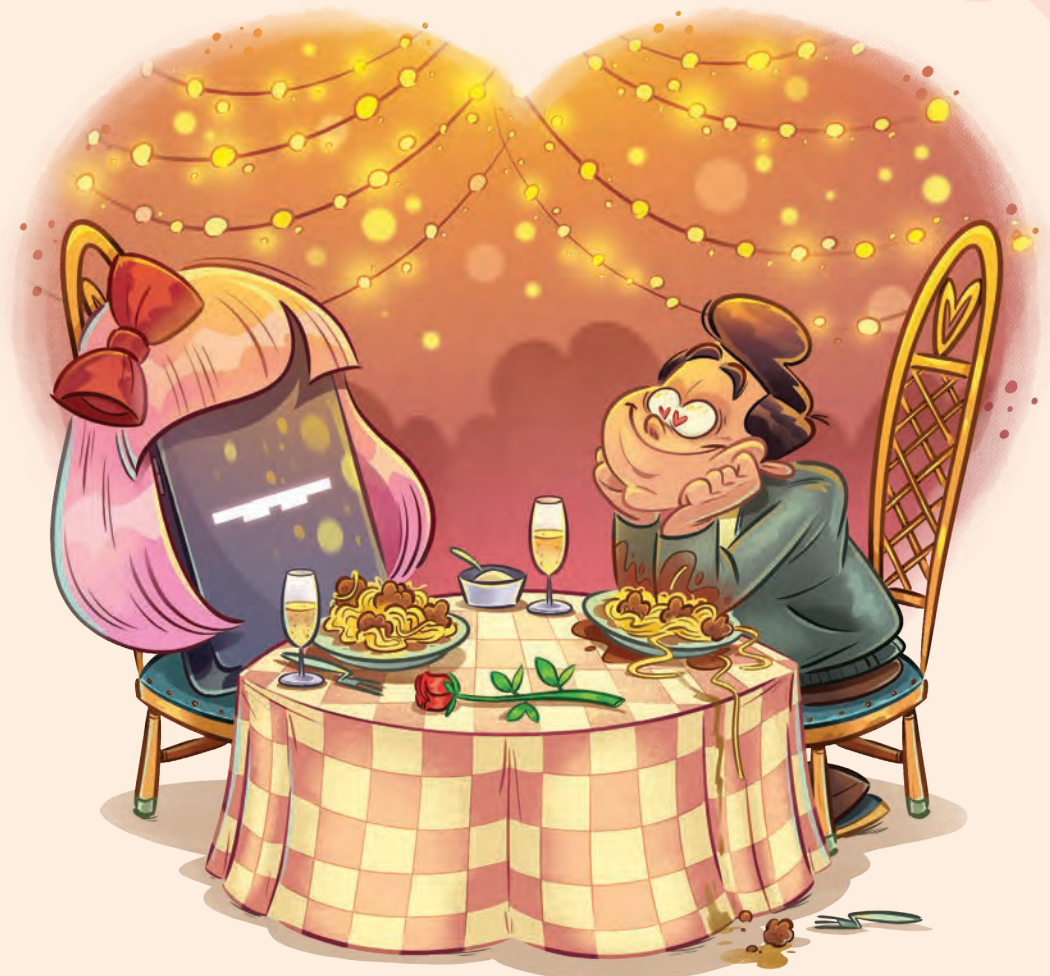
АНА

А дебеле, ил' мршаве?

МИЋКО

Па да ме поваздан гњаве!
Ја волим да ваздан гледам
Мог самсунга ес број седам.

Басне

Шта оно беху басне?

То су оне приче у којима животиње говоре. И не само да говоре, него се и понашају као људи: љуте се, лажу, варају једни друге.

Сетите се само оне басне о гаврану и лисици. Оно кад гавран једе сир на грани, а лисица га одоздо гледа, па се довија да гаврану отме то парче сира, али гавран га не пушта из кљуна. Онда се лија сети па похвали гаврана како он лепо пева, и затражи да јој нешто отпева. Онда се гавран прими на то ласкање, почне да пева, сир му испадне из кљуна, и лисица га поједе!

Разговарали смо са неким другарима у београдском Зоолошком врту о томе шта је басна. Ево неколико најзанимљивијих одговора:

„Басна је оно кад Душко Дугоушко каже: 'Који ти је враг, шефе?'“

Дуле са Звездаре

„Басна... басна... па то је нека посланица!“
Вања из Земуна

„Знам ја шта је басна. То је прича у којој народ исмева животиње.“

Тоша из Сремчице

„Знам, одрасли не разумеју ништа, па им на крају басне стоји наравоученије, тако се зове то поповање од писца Доситеја Обрадовића.“

Марко са Бановог брда

„Басном се описује како су животиње
много паметније од људи, што је само
донекле тачно!“

Јованка са Карабурме

Ко све зна да лети

Стари учитељ Цвеја, пун необичних идеја, прозва Милана да се сети: ко све уме да лети? Милану се озари лице, па рече: – Лете птице!

Учитељ настави: – Да л' ти се чини да лете и пингвини?

Милан га гледа нетремице: – Пингвини нису птице!

А учитељ ће на то: – Драго дете, пингвини су птице које не лете!

Цвеја, учитељ стари, разредом прокрстари, па се окрену на пети: – Весна, ко нам још лети? Весна локну са чела склони, па рече: – Лете нам авиони!

А учитељу заигра око: – Не питам те ШТА, већ КО.

Весна добаци у истом тону: – Ма, лете путници у авиону!

На крају учитељ Цвеја, скупљач разних трофеја, рече: – О, Петре Свети, ко још уме да лети? А Петар, у трећој клупи, устаде и храброст скупи, па рече, брз ко ветар: – Лети мој имењак Петар!

Сад се и учитељ збуни: – Петре, нисмо бабуни, откуда ти у памети да Петар може да лети?

– Може, учитељу, може, тако ми моје коже, јасно је као дан: ако се Петар презива Пан.

